

Lá Thư Mục Vụ

Người đầu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

Hai câu thơ trên đây, chợt nảy ra trong đầu khi tôi tìm ý tưởng để viết, mà tôi không rõ xuất xứ từ đâu, hình như trong truyện Kiều thì phải, nhưng tôi muốn dùng chúng để mở đầu bài viết này, vì chúng nhắc đến một trong những chuyện nhân sinh: gặp gỡ, tiếp xúc, trao đổi. Thật vậy trong cuộc sống hằng ngày chúng ta có rất nhiều những cuộc gặp gỡ, tiếp xúc. Có những gặp gỡ để lại trong lòng chúng ta những kỷ niệm đẹp làm lòng chúng ta xao xuyến tự hỏi: “Trăm năm biết có duyên gì hay không?”. Nhưng cũng có những gặp gỡ làm lòng ta không vui, làm một ngày trở nên nặng nề. Có những gặp gỡ chỉ thoáng qua, không để lại tơ vương gì trong lòng. Nhưng cũng có những gặp gỡ là định mệnh làm đời chúng ta thay đổi hoàn toàn.

Cuộc gặp gỡ giữa sứ thần Gabriel và Đức Maria là cuộc gặp gỡ định mệnh ấy, vì chẳng những cuộc gặp gỡ này làm biến đổi cuộc đời Mẹ hoàn toàn, mà còn làm lịch sử nhân loại sang trang. Nếu không có cuộc gặp gỡ này giờ đây có lẽ chúng ta vẫn còn như người Do Thái, trông chờ Đấng Cứu thế mỗi mòn. Và lịch sử nhân loại cũng không như nó là.

Rồi sau cuộc gặp gỡ định mệnh ấy, trong Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, thay vì chỉ chú tâm vào chính mình với tin vui được làm Mẹ Đấng Cứu Thế, Đức Maria vội vàng đi thăm bà chị họ Isave, người đang chuẩn bị sinh con. Cuộc gặp gỡ này tuy không là cuộc gặp gỡ định mệnh nhưng nó cũng thật quan trọng đối với bà Isave. Vì không những cuộc gặp gỡ này đã mang lại niềm vui và sự bình an cho bà mà còn làm cho thai nhi trong bụng bà nhảy mừng vì vui sướng, bởi thai nhi được gặp gỡ Chúa Giêsu Đấng vừa đang ngự vào trong lòng Đức Maria.

Trong cộng đoàn chúng ta, có nhiều nhóm và nhiều người làm công việc đi thăm viếng, gặp gỡ những người đau yếu, neo đơn, giống như Đức Maria thăm viếng bà Isave. Họ là những hội viên của Legio Mariae và các Acolyte. Và họ cũng đã mang lại niềm vui và sự bình an đến cho những người họ thăm viếng, gặp gỡ vì không chỉ là họ mà còn là chính Chúa cùng hiện diện với họ trong những cuộc thăm viếng, gặp gỡ này nữa.

Nhưng việc mang Chúa đến cho người khác không chỉ giới hạn vào những cuộc thăm viếng của các linh mục, các thừa tác viên, các hội viên Legio..., mà còn là bổn phận của tất cả chúng ta: những Kitô Hữu. Vì Kitô Hữu là người có Chúa Kitô. Hay trong tiếng Anh chữ Christian có nghĩa là người-mang-Đức Kitô trong mình.

Là người Kitô Hữu, nghĩa là người-thuộc-về và mang-Chúa-Kitô trong mình, nhưng chúng ta có bao giờ ý thức được điều này không trong những gặp gỡ và tiếp xúc mỗi ngày? Hay chúng ta làm cho nhiều người thất vọng và đau khổ vì phải gặp gỡ và tiếp xúc với chúng ta?

Có một người giáo dân vẫn thường đi tham dự thánh lễ hằng tuần, bỗng dưng ông ngưng. Sau vài tuần, cha xứ quyết định đến thăm ông. Vào một chiều mùa Đông giá lạnh. Cha xứ gặp ông ở nhà cô đơn một mình đang ngồi trước lò sưởi. Đoán được lý do cha xứ tới thăm, ông đón chào cha và mời cha ngồi xuống ghế cạnh lò sưởi và chờ đợi.

Cha xứ ngồi thoải mái nhưng không nói chi cả. Sự im lặng sâu lắng, cha ngồi ngắm nhìn ngọn lửa bập bùng nơi các cục than cháy đỏ. Sau vài phút, cha lấy đũa gấp than và cẩn thận gấp một cục than đỏ hồng trong lò và đặt nó trở lại bên cạnh lò rồi ngai ngời ngả lưng vào thành ghế, tiếp tục im lặng. Chủ nhà ngồi suy nghĩ nhìn ngắm ngạc nhiên. Cục than trở lại đã lịm tắt và tan biến thành bụi tro.

Ngay sau đó, chủ nhà nói với cha xứ rằng: Thưa cha, con hiểu rồi. Con sẽ trở lại đi tham dự thánh lễ hằng tuần.

Cuộc gặp gỡ giữa cha sở tốt lành và giáo dân nguội lạnh trong câu chuyện trên sẽ không mang lại một cái kết có hậu nếu cuộc gặp gỡ đó không phải là cuộc gặp gỡ và tiếp đón chính Chúa Giêsu.

Ước gì mỗi cuộc gặp gỡ của chúng ta trong từng ngày sống cũng là những cuộc gặp gỡ thánh thiện như cuộc gặp gỡ giữa Đức Maria và bà Isave. Và ước gì sau mỗi thánh lễ khi đã được rước Chúa ngự vào trong lòng, chúng ta cũng đem Ngài đi với chúng ta ra chốn chợ đời, để mỗi cuộc gặp gỡ tha nhân của chúng ta cũng giống như Đức Maria vì chúng ta mang Chúa Giêsu trong cung lòng như Mẹ khi đến với tha nhân.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh